

Afskrift af panel 1: 'Skabelse af betingelserne for dialog, sikkerhed, fred og udvikling i Sydvestasien'

Den 14. april 2024 (EIRNS) – Her er paneldeltagernes indledende bemærkninger til Panel 1 på Schiller Instituttets online-konference om "Oasis-planen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina og for hele Sydvestasien", efterfulgt af en timelang åben diskussion med spørgsmål og svar. Hovedafsnittet, som inkluderede ordstyrer Dennis Speeds introduktion, med et videoklip af Lyndon LaRouches tale den 2. juni 2002 til Zayed Center i Abu Dhabi, og hovedtalen af Helga Zepp-LaRouche, kan ses andetsteds.

DENNIS SPEED: Goddag og velkommen til dagens møde i det internationale Schiller Institut, "Oase-planen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina, og for hele Sydvestasien." ...

[Den første taler var Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets stifter og internationale præsident. Et afskrift af hendes tale findes i et andet indlæg.]

SPEED: Mange tak, Helga. Vi er nu bærede over tilstedeværelsen af, og vil gerne byde velkommen til vores næste taler, Hans Excellence Prof. Dr. Manuel Hassassian, palæstinensisk ambassadør i Danmark.

PROF. DR. MANUEL HASSASSIAN: Goddag, og tak for invitationen. Jeg er privilegeret over at sidde i dette panel med fornemme gæster. Dette er et internationalt panel, hvor globale budskaber bør adresseres til verden; især med Schiller

Instituttets Oase-plan, der har stor resonans i forhold til økonomisk udvikling globalt. Men før vi taler lidt om Oase-planen, vil jeg gerne fremhæve højdepunktet i denne langvarige konflikt, der har stået på i de sidste 75 år mellem palæstinensere og israelere.

Vi, palæstinenserne, er blevet erobret mange gange i historien. Den seneste var det britiske mandat, som på et gyldent fad gennem Balfour-erklæringen blev givet til Israel efter krigen i 1948, da Israel erklærede sin uafhængighed, og i 1967 fortsatte de deres aggression ved at besætte Vestbredden, Gaza og Østjerusalem. Siden da har denne langvarige konflikt stået på, baseret på det vi kalder etnisk udrensning; baseret på den koloniale bosætterbevægelse, hvor zionisterne med deres projekt om at skabe et hjemland på bekostning af fordrivelsen af det palæstinensiske folk blev en realitet på landjorden indtil 1967, hvor de har fortsat deres zionistiske projekt med at besætte hele det historiske Palæstina.

Siden da har mange FN-resolutioner, erklæringer og hvad ved jeg, internationale resolutioner; de internationale resolutioner har været utallige, men de er blevet trodset af denne besættelse og af denne koloniale bosætterbevægelse, der utvetydigt er blevet støttet af USA, for slet ikke at tale om af de europæiske lande. Vi palæstinensere har betalt prisen for det, der kaldes Holocaust; hvad der kaldes den jødiske fordrivelse fra Europa. Vi har betalt prisen ved at blive fordrevet fra vores lande, blive rykket op med rode og leve under besættelse i de sidste mange årtier nu.

Jeg ønsker ikke at gå i dybden med historien om denne konflikt, men at fremhæve, hvad der foregår omkring os i dag. I dag har Israel erklæret krig mod hele det palæstinensiske folk med det formål at udrydde dem, med det formål at tvangsdiaporisere dem igen, med det formål at kontrollere Palæstinas geografi og afskaffe det palæstinensiske demokrati. Det, vi er vidne til i dag, er en krig med etnisk udrensning;

et folkemord, et mord, en nedslagtning. Vi kan ikke engang finde flere ord eller flere begreber til at beskrive, hvad der foregår i Gaza i dag. Israel har licens til at dræbe, desværre med støtte og medvirken fra USA. For de våben, som Israel har brugt i de sidste seks årtier, har været amerikanske, såvel som britiske og europæiske. Men i dag betragter vi amerikanerne som medskyldige i denne krigsforbrydelse mod menneskeheden og mod det uskyldige palæstinensiske folk. Tusinder og atter tusinder af børn er blevet slagtet og massakreret med koldt blod.

Hvad kan vi sige om en regering, der praler af sit demokrati, og som støttes af den demokratiske feber, der angiveligt er demokratiets bastion i Mellemøsten? Hvad de sidste seks årtier grundlæggende har bevist for os, er, at Israel ikke er et demokrati; Israel er et teokrati; Israel er en bosætterkolonialist; Israel har taget palæstinenserne land; Israel bygger flere bosættelser; Israel skaber nye angreb på jorden; Israel ønsker at slippe af med det palæstinensiske folk. Undskyldningen fra den 7. oktober har tydeligt vist Israels intentioner. Det forfølger ikke kun Hamas, men ødelægger infrastrukturen i Gaza, ødelægger det palæstinensiske folk i Gaza, i Østjerusalem; for slet ikke at tale om Vestbredden.

Det stigende pres og konflikterne og drabene på Vestbredden bliver tydeligere end nogensinde. Hver dag bliver folk dræbt, der er så mange palæstinensere i fængsel. Hele tiden forfølgelse på Vestbredden. Bosættere har grebet til våben mod uskyldige palæstinensere. Hæren støtter bosætterne i deres angreb og mord på palæstinenserne. Vestens revolvermentalitet bliver flittigt udført af bosætterne i dag i de besatte områder på Vestbredden. Og jeg kan ikke blive ved med at beskrive de grusomme forbrydelser, som Israel begår med sine afskyelige hensigter om at udrydde det palæstinensiske folk.

Dette er et land, som på et tidspunkt fik os til at tro, at der ville være mulighed for en to-statsløsning. Da vi

besluttede at indgå vores historiske kompromis i 1988 ved at anerkende staten Israel og acceptere to-statsløsningen, troede vi, at det vigtigste ved to-statsløsningen var Oslo-aftalerne, som til vores store skuffelse har legitimeret besættelsen, firedoblet bosættelserne i de besatte områder og skabt grobund for en intensivering af konflikten og udrensning af israellerne for palæstinenserne.

Nu ser vi på situationen i dag. Det internationale samfund har ikke gjort noget for at stoppe dette blodbad og Israels krigsmaskines angreb på vores folk i Gaza og på Vestbredden, ud over mere sympati og empati, ud over fordømmelse, hvad enten det er direkte eller indirekte. Det vi er vidne til er, at disse vestlige regeringer har vist deres dobbeltmoral, har vist deres hykleri, har vist, at deres begreber om menneskerettigheder er hule, ved ikke at lægge nogen form for pres på Israel for at stoppe disse massakrer, for at stoppe dette folkemord. Vi har set, at amerikanerne på den ene side taler om humanitær bistand og åbning af grænser, men samtidig sender militære våben – tonsvis af bomber – til Israel for at bekæmpe palæstinenserne; angiveligt truer Hamas deres sikkerhed, mens de dræber uskyldige palæstinensere.

Så amerikanerne er lige så ansvarlige som israellerne i denne afskyelige krig, jeg vil sige hensynsløshed mod uskyldige mennesker. Og alligevel ser vi samtidig, at verden ser på de daglige grusomme forbrydelser begået af Israel uden at gøre noget.

Alle disse resolutioner fra Den Internationale Domstol, FN-resolutionerne, der fordømmer Israel, beder Israel om at trække sig tilbage, stoppe blodbadet og hvad ved jeg, har kun været ren og skær snak og intet konkret på stedet. Hver dag vågner vi op og ser mere ødelæggelse, flere drab på det palæstinensiske folk. Hvor skal vi hen herfra? Indtil videre har vi set, at Israel har fejlet; jeg siger, har fejlet på det skammeligste med at opfylde sine mål. Det kan ikke slippe af med Hamas; det kan ikke slippe af med 2 millioner

palæstinensere, som nu sulter ihjel i Gaza. Det kan ikke slippe af med den palæstinensiske stræben efter uafhængighed og selvbestemmelse. For virkeligheden har vist, at palæstinenserne aldrig vil knæle ned og aldrig vil acceptere bosættelserne, som de gjorde i 1948.

Så israelerne står i et dilemma: De kan ikke slippe af med palæstinenserne, og de kan ikke virkelig bringe sikkerhed til staten Israel. De kan ikke leve legitimt lykkeligt til deres dages ende i Mellemøsten uden at løse det palæstinensiske spørgsmål. Og uden at løse omdrejningspunktet for krisen i Mellemøsten – dvs. det palæstinensiske spørgsmål – vil der aldrig være sikkerhed og stabilitet i Mellemøsten.

Når jeg siger dette, fordi tiden er meget begrænset, og jeg ikke ønsker at fortsætte med at beskrive, men jeg vil gerne forudsige, hvad der kan gøres for at få grundlæggende to lande, der er naboer til hinanden, til at leve i fred. Jeg vil sige, at det palæstinensiske folk, selv under besættelsen, har praktiseret den højeste form for demokrati. Vi har haft demokratiske valg – lovgivende, præsidentvalg, kommunalvalg og hvad ved jeg. Vi har opbygget vores civilsamfund. Vi har skabt forbindelser mellem vores civilsamfund og vores regering, og vi har grundlæggende opbygget tale- og ytringsfrihed. Vi forsøger også at opbygge vores økonomiske system, selv om vi i bund og grund er totalt underdanige over for den israelske økonomi. Men vi formår stadig at se på mulighederne og ressourcerne for, hvordan vi kan skabe en bæredygtig økonomisk vækst. Selvfølgelig er manglen på grundvandsmagasiner, manglen på vand på Vestbredden, fordi bosætterne bruger det meste af det. Deres kontrol over grundvandsmagasinerne begrænser grundlæggende produktionen af vores landbrugsprodukter, og det skaber visse forhindringer for vores fremskridt og udvikling, hvad angår økonomi.

Men vi kan ikke rigtig udvikle os økonomisk, når vi er totalt underlagt den israelske besættelse og deres økonomi og kontrol over vores naturressourcer, for slet ikke at tale om vores

menneskelige ressourcer. Det er derfor, at når vi taler om fred, vil der aldrig blive fred uden en politisk løsning på denne konflikt. Der er ingen økonomisk løsning uden en politisk løsning på denne langvarige konflikt, der er blevet udkæmpet mellem to væsensforskellige samfund i de sidste otte årtier nu. Det er derfor, jeg er mere tilbøjelig til at tale om udsigterne til fred. Fred starter først som velgørenhed derhjemme. Først er vi nødt til at have vores forenede folk, sammen. Vi er nødt til at afslutte konflikten mellem Hamas og Fatah. Og vi er nødt til at have én regering, der styrer hele Palæstina; det er den palæstinensiske regering. Det er nummer et.

Nummer to, vi vil gerne se en afslutning på krigen i Gaza. Vi vil gerne have frigivet gidsler til gengæld. Vi vil gerne tilbage til forhandlingsbordet med konceptet om en to-statsløsning. Og for at gøre det, er vi grundlæggende nødt til at skabe de gunstige betingelser for at gennemføre det, jeg har sagt. Og for at gøre det, vil jeg lige komme ind på Oase-planen, som udførligt har belyst, hvordan vi kan opnå fred og velstand i regionen. Ja, jeg er enig i, at en politisk løsning kommer først; dernæst kommer Oase-planen, der skal redde og opretholde den økonomiske udvikling mellem de stridende parter og skabe fred og velstand for de nationer, der har været i konflikt, for at sikre freden. Den foreslåede Oase-plan er blevet taget alvorligt, tror jeg. Den har potentiale til at blive en succes i den palæstinensisk-israelske konflikt. Det er derfor, jeg accepterede at deltage i denne konference; ikke for at tale om konflikten, men for at tale om udsigterne til fred i denne sammenhæng. Jeg tror, at Oase-planen er en mulighed, som palæstinensere og israelere kan gribe for at skabe den slags fred, der vil have lang levetid og velstand, og som vil leve og sameksistere i mange år fremover. Mere kan jeg ikke sige i dag, for tiden tillader mig ikke at gå i dybden med denne konflikt og tale om de komplekse forhold, der kan betragtes som barrierer for at opnå fred og velstand i regionen. Tak for det.

SPEED: Mange tak. Som vores næste taler byder vi velkommen til Mounir Anastas, palæstinensisk ambassadør ved UNESCO; det er FN's organisation for uddannelse, videnskab og kultur. Velkommen.

MOUNIR ANASTAS (ikke korekturlæst *-red.*): Mange tak. Jeg tænkte, at jeg også kan tale på fransk; måske starter jeg på fransk, hvis det er muligt, og så fortsætter jeg på engelsk.

[via tolk] Jeg vil først takke Schiller Institutet for at organisere denne begivenhed. Jeg vil især gerne takke Madame LaRouche for hendes meget omfattende tale, meget dybtgående. Der er visse ting, som hun bidrog med, som jeg fuldstændig deler og godkender. Jeg vil også gerne takke ambassadøren i Danmark; på den måde undgår jeg at gentage visse ting. Med hensyn til Oase-planen er jeg ikke ekspert i disse tekniske spørgsmål, men min interesse i denne plan er princippet og ånden og hensigten bag den, som er at få en ægte økonomisk og social udvikling. Vi kan opnå velstand og fred, ikke kun i Mellempøsten, men i hele Sydvestasien. For at vende tilbage til principperne i selve planen, vil jeg vende tilbage efterfølgende.

Dette projekt er direkte forbundet med spørgsmålet om vand. Jeg vil gerne tale om UNESCO's program om vand. UNESCO har forsøgt at gøre flere ting, som ikke kun er uddannelse, videnskab og kultur – som er en del af UNESCO's beføjelser – men også vandspørgsmålet. Jeg vil gerne sige et par ord om det. Måske vil jeg nu skifte til engelsk for at gøre det enklere for alle.

[Når jeg taler om vand og UNESCO, vil jeg gerne udtrykke én ting, fordi det altid står mellem linjerne. Som professor Hassassian nævnte, er det israelske regime et teokratisk regime. De forsøger at overbevise alle om, at konflikten mellem Israel og Palæstina er en religiøs konflikt, hvilket er helt forkert. Vores konflikt er ikke en religiøs konflikt; det er en politisk konflikt. Det er en juridisk konflikt, slet

ikke religiøs.

Med dette vil jeg nu vende mig mod spørgsmålet om vand i UNESCO. I UNESCO har vi et program, der hedder "Intergovernmental Hydrological Program", IHP. Det blev grundlagt i 1975, efter at hydrologien var gået i forfald fra 1965 til 1974. Så det mellemstatslige samarbejdsprogram er det eneste internationale og mellemstatslige samarbejdsprogram i FN-systemet. Det ligger hos UNESCO. Derudover har det et mellemstatsligt råd, der mødes hvert år. Formålet er samarbejde mellem medlemslandene inden for spørgsmålet om vandførende lag og alt muligt andet. Der er det, vi kalder World Water Forum; det kommende er det tiende World Water Forum; det finder sted på Bali i Indonesien i maj næste år. Så det betyder, at UNESCO også er ansvarlig for samarbejdet omkring vand, som er hovedprincippet i Oase-planen. Hvis vi relaterer spørgsmålet om vand til Israels igangværende folkedrabskrig mod Gaza, kan alle tydeligt se, at Israel bruger vand som et våben. Det er det, vi kalder at gøre vand til et våben. Det bør fordømmes af det internationale samfund. Desværre ser det internationale samfund passivt til i denne henseende, hvilket gør det medskyldigt. Det er blevet nævnt, at mange lande er medskyldige i denne konflikt, fordi de leverer våben ligesom USA; det er aktiv medskyldighed. Men der er også den passive medskyld fra dem, der ikke fordømmer og ikke lægger pres på Israel, besættelsesmagten, for at stoppe brugen af vand som våben i den igangværende konflikt.

Det vigtigste at huske på nu er, at UNESCO som en specialiseret organisation er ansvarlig for forskellige områder. Og alle UNESCO's kompetenceområder er blevet angrebet eller ødelagt, selv af den igangværende israelske aggression. Jeg nævnte, at UNESCO også er ansvarlig for journalisters sikkerhed og ytringsfrihed. Du ved, at antallet af journalister, der er blevet dræbt i Gaza, nu er oppe på omkring 133 journalister. Dette tal er omkring 10% af det samlede antal journalister i Gaza, hvilket er uden fortilfælde

i nogen konflikt i verden. Selv under Første og Anden Verdenskrig har ingen procentdel været så høj. Hvis man tager den nuværende konflikt mellem Rusland og Ukraine, overstiger antallet af dræbte journalister ikke 30. Når man ved, at der er tusindvis af journalister, betyder det, at procentdelen ikke engang når op på 1%. Så det betyder, at Israel går efter journalister. Vi har oplysninger om, at de angriber journalister ved hjælp af kunstig intelligens. De går ikke kun efter journalister, men de går også efter mediecentre. Hvorfor lige journalister og mediecentre? Fordi de ikke ønsker internationale vidner; de ønsker ikke at vise verden, hvad de begår af forbrydelser mod menneskeheden; dette er forbrydelser mod menneskeheden.

Så jeg vil give dig et andet eksempel med den igangværende konflikt. For eksempel når et europæisk land ændrer sin holdning eller sit sprog i forhold til den igangværende konflikt. Kan du huske, hvad fru Zepp-LaRouche nævnte om, at verden i begyndelsen havde så meget sympati med Israel efter den 7. oktober? Dag for dag, uge for uge, begyndte de at ændre holdning, mens de så de israelske grusomheder i Gaza. Så den israelske hær går efter ethvert vidne. Det er derfor, World Central Kitchen blev angrebet. For kulturcentrenes vedkommende gik de også efter det franske kulturcenter. Vi kan sandsynligvis forklare det, fordi det blev ramt en dag efter en erklæring fra præsident Macron, som fortalte Israel, at de overdrev. Den næste dag blev det franske kulturcenter ramt; fuldstændig ødelagt, og Agence France-Presses kontorer blev ramt i bygningen. De ødelagde ikke bygningen, kun Agence France-Presses kontorer. Så journalister og mediecentre er mål.

Nu er det kulturcentre, der er målet. I øjeblikket taler jeg om de strukturer, der ligger inden for UNESCO's kompetenceområder. Så nu vender vi tilbage til et af UNESCO's hovedområder, som er uddannelse og skoler. Mere end 204 skoler er blevet fuldstændig ødelagt eller næsten ødelagt.

Universiteter; seks universiteter er blevet fuldstændig ødelagt, og samtlige er blevet delvist ødelagt. Verdensarven og de nationale kulturarvssteder blev også ødelagt. Vi taler om noget i retning af mere end 250, nogle kilder nævner 300. Uanset hvad det er, er det helt utroligt og uden fortilfælde. Det viser den israelske hensigt om at udrydde ikke bare det palæstinensiske folk, men også den palæstinensiske historie og den palæstinensiske hukommelse gennem disse ødelæggelser.

Når jeg taler om verdensarvssteder, omfatter det også moskeer og kirker. En af de ældste kirker i verden, San Porphyrius, er blevet angrebet og fuldstændig ødelagt. Den store Omari-moské i Gaza er også blevet fuldstændig ødelagt, vel vidende at denne moské tidligere var en byzantinsk kirke, og før det var det et romersk tempel. Hvilket betyder, at den er en del af menneskehedens arv; den er ikke kun for palæstinensere. Mange andre steder; al-Basha-paladset, som også er et historisk sted, hvor Napoleon tilbragte tre nætter, og Sibat[ph] og så videre. Det gamle fort i Gaza, Anthedon, er også blevet ødelagt. Listen er for lang; jeg vil ikke nævne alt, hvad der er blevet ødelagt. Teatrene og biograferne og museerne og musikstudierne osv.

Ud over alt dette er der de mennesker, der driver disse strukturer. Det er ikke dem, vi taler om. Vi taler om 33.400 dræbte, men 17.000 var børn, blev det nævnt. Alle nævner børn og kvinder, men ingen nævner studerende og lærere og universitetsprofessorer og dekaner og musikere og kunstnere. For eksempel blev professor Tayeh, som var UNESCO-formand i Gaza, dræbt i sit hus sammen med sin familie. Alt dette viser, at Israel har til hensigt at udrydde befolkningens hukommelse og historie; ikke kun befolkningens. Det er det vigtigste at holde sig for øje.

Hvis vi forsøger at undersøge, hvad der kan gøres, er det desværre den store udfordring. Efter denne enorme ødelæggelse af alt det, jeg nævnte – skoler, universiteter, verdensarvssteder, kulturcentre og så videre. Genopbygningen;

og her kan vi vende tilbage til oase-planen. Ikke til selve planen, ikke til selve projektet, men til principperne bag dette projekt, som er økonomisk udvikling, der kan føre til fred og velstand. Men professor Hassassian nævnte noget; der er nogle forudsætninger for at anvende dette. Forudsætningen er først og fremmest politisk. Alle insisterer på tostatsløsningen, men i mellemtiden er dem, der nævner det regelmæssigt – som europæiske lande – Tyskland og Frankrig går ind for tostatsløsningen. Men i mellemtiden anerkender de ikke de to stater; de anerkender kun én stat frem for to. Så måske skulle vi starte med denne anerkendelse af de to stater. Så ville alt være muligt, jeg tror, det er forudsætning nummer et.

Nummer to, og det er relateret til nummer et, er lige rettigheder for alle. Det er også en forudsætning. Og nummer tre, at ingen er hævet over international lov. Desværre er Israel indtil videre hævet over alle love og international lov. Så for at kunne gennemføre en så stor plan som Oasis-planen, burde de europæiske lande og det internationale samfund måske starte med at anerkende den palæstinensiske stat, og dernæst lægge alvorligt pres på Israel for at få dem til at stoppe deres regelmæssige aggressioner, som professor Hassassian har nævnt, ikke kun i Gaza, men også på Vestbredden.

Jeg tror, at jeg med dette kan afslutte, og jeg tror, at det vil genoptage hele problemet. Der er ingen næste skridt uden en anerkendelse af staten Palæstina. Det er en forudsætning på nuværende tidspunkt; ellers vil vi vende tilbage til den status quo, der har været gældende siden Oslo-aftalerne for næsten 30 år siden. Det er derfor, jeg mener, at vi bør ændre paradigmet fuldstændigt, og vi bør starte med at anerkende staten Palæstina. Derefter vil alt være muligt, og implementeringen af Oase-planen vil være mulig. Mange tak skal I have.

Følgende dialog fandt sted midt i panel 1:

En af vores tidligere talere, Dr. Manuel Hassassian, er nødt til at gå, og fru Zepp-LaRouche vil gerne kort tale til ham, før vi fortsætter med vores præsentationer.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg vil faktisk gerne takke begge Palæstinas ambassadører for at dele deres dybtføjte erfaringer med os, som jeg tror, verden har brug for at kende. Jeg vil bare gerne understrege, at I nævnte behovet for først at finde en politisk løsning, og det er præcis, hvad Oase-planen forsøger at gøre på et andet niveau: Fordi alle debatterne i FN og andre fora, som krævede en politisk løsning først, ikke opnåede det, der var hensigten. Og det er vores opfattelse, at vi er nødt til at have en absolut, ufravigelig forpligtelse til en økonomisk udviklingsplan som forudsætning for at flytte den politiske situation.

Da Oslo-aftalen blev underskrevet, sagde Lyndon LaRouche, min mand, eftertrykkeligt, at den eneste måde, det kunne lykkes på, var at sætte skovle i jorden, straks at starte gravemaskiner, så folk på jorden kunne se, at der var en forbedring af deres umiddelbare livssituation, og det blev ikke gjort, for på det tidspunkt nægtede Verdensbanken den form for kredit, der ville have været nødvendig, og som vi alle ved, lykkedes Oslo-aftalen ikke.

Så eftersom hele formålet med denne konference er at sammensætte, især når vi hører de andre talere og det andet panel, ønsker vi at sammensætte en meget konkret slags buket af økonomiske blomster – I ved, blomster fra udviklingsprojekter. Og så tage resultatet af denne konference med til alle verdens regeringer og andre institutioner for at forsøge at få den slags støtte. For jeg tror personligt, at den eneste måde, hvorpå vi kan gennemføre dette, er, hvis vi får en hastekonference, en omfattende Mellemost-konference, som det for eksempel blev nævnt tidligt af Kina. Så vidt jeg ved, har de desværre ikke konkretiseret det særlig meget

siden. Men det er stadig tanken, at man må have en omfattende Mellemøst-konference, og jeg tror, at traditionen fra den Westfalske Fred er den mest passende præcedens; og så diskutere, hvad der ville være visionen for hele regionen.

For jeg tror, man er nødt til at bryde den onde cirkel af vold og fortvivlelse. Og hvis man har en vision om, hvordan Sydvestasien vil se ud om 20, 50, ja 100 år, som et fuldt udviklet, moderne område med grønne skove og landbrugsmarker, hvor der nu er ørken; nye byer, integreret infrastruktur, og så har en vision om, at alle unge mennesker skal blive forskere, ingeniører, lærere, landmænd, at de kan se en grund til, at det giver mening at studere, stifte familie, gøre karriere og leve et normalt liv, så mener jeg, at det næsten er en forudsætning for, at dette projekt kan lykkes, at man indgyder de unge mennesker den følelse af håb.

Så jeg tror, at visionen om økonomisk forbedring er en absolut vigtig ingrediens for at få fred og finde en politisk løsning. Jeg vil gerne takke jer mange gange for jeres deltagelse, og jeg håber, at I vil hjælpe os med at fortsætte organiseringen af dette projekt, også efter denne konference.

AMBASSADØR HASSASSIAN: Må jeg komme med et enkelt bidrag, før jeg går, bare som reaktion på fru LaRouches velformulerede præsentation og ideer:

Mange tak for din bekymring for vores konflikt, for som du ved, ligger omdrejningspunktet for ustabilitet i Mellemøsten i løsningen af det palæstinensiske problem.

Jeg kan udmærket forstå den økonomiske udvikling, hvordan den kan være katytisk i sin effekt på enhver forhandlingsproces mellem to lande, der er legitime, gensidigt respekterer hinanden og forsøger at finde en troværdig løsning for at opretholde fred, og at fredens levetid er baseret på økonomisk integration og udvikling. Det må ikke undervurderes. Men vi kan ikke tale om økonomisk udvikling med to forhandlere, hvor

den ene er "overhunden", og den anden er "underhunden". Så vi kan ikke have forhandlinger mellem besætter og besat og tale om økonomisk udvikling. Økonomisk udvikling kan være en katalysator for at forbedre igangværende forhandlinger, der er baseret på gensidig anerkendelse og respekt. Men når der ikke er nogen værdig respekt mellem to stridende parter, så vil resultatet være en dystre fiasko.

Og selvfølgelig vil jeg gerne tilføje en enkel sætning, som jeg altid gør: Der vil aldrig være en militær løsning på vores konflikt. Israel har vundet så mange krige, men kunne ikke bringe fred og sikkerhed, hverken til Israel eller til Mellemøsten. Så jeg mener, at den eneste udvej er forhandlinger, gensidig respekt, inklusivitet, rummelighed, og ikke eksklusivitet, og ideen om at acceptere hinanden på lige fod er den eneste vej frem mod fred og sikkerhed.

Mange tak for invitationen. Igen vil jeg gerne slutte af med nogle positive bemærkninger om, at krig aldrig vil bringe fred. Fred vil bringe stabilitet og økonomisk velstand.

Jeg takker jer mange gange.

AMBASSADØR ANASTAS: Også mange tak. Tak, frue.

SPEED: Vi vil nu høre fra Hendes Excellence, Beryl Rose Sisulu, Sydafrikas ambassadør i Mexico.

BERYL ROSE SISULU (ikke korekturlæst *-red.*): Ærede delegerede, ærede gæster, når vi samles her i dag til den internationale konference arrangeret af Schiller Instituttet, er jeg beæret over at tale til jer på vegne af Den Sydafrikanske Republik. Denne lejlighed, som falder sammen med vigtige milepæle i vores nations historie, får os til at reflektere over den rejse, vi har tilbagelagt, de udfordringer, vi har overvundet, og den vej, vi ser for os i fremtiden.

For 30 år siden, den 27. april 1994, fejrede Sydafrika en betydningsfuld begivenhed – det første demokratiske valg. Dette afgørende øjeblik markerede kulminationen på en lang og hård kamp mod apartheid – en kamp, der var drevet af vores folks urokkelige engagement i retfærdighed, lighed og frihed. Mens vi fejrer tre årtier med demokrati, er det afgørende, at vi videregiver fortidens erfaringer til den yngre generation og inspirerer dem til at værne om vores hårdt tilkæmpede frihed og være på vagt over for enhver trussel mod vores demokratiske værdier.

Temaet for denne konference, “Udvikling som den nødvendige ramme for fred”, vækker dyb genklang i Sydafrikas rejse. Vores erfaring understreger den iboende forbindelse mellem udvikling og fred, idet vi anerkender, at bæredygtig fred kun kan blomstre i samfund, hvor udvikling næres og inklusiv vækst fremmes. Og når vi reflekterer over Nelson Mandelas ord, bliver vi mindet om de grundlæggende forhåbninger, som deles af hele menneskeheden: ønsket om sikkerhed, levebrød, sundhed og uddannelse. Det påhviler os, som globale borgere, at arbejde utrætteligt på at realisere disse forhåbninger for alle.

Når vi fejrer 30-årsdagen for de diplomatiske forbindelser mellem Mexico og Sydafrika, anerkender vi de fælles værdier og gensidige forpligtelser, der ligger til grund for vores partnerskab. Fra at fremme demokratiske principper til at fremme FN's mål for bæredygtig udvikling (SDG'er) er vores samarbejde indbegrebet af den ånd af solidaritet og samarbejde, der er afgørende for at tackle de presserende udfordringer i vores tid. De robuste handelsrelationer mellem vores nationer understreger det enorme potentiale for yderligere samarbejde og økonomisk synergi, der baner vejen for fælles velstand og gensidig fordel.

Mens vi navigerer i den komplekse verden af i dag, der er præget af konflikter og kriser, bliver vi mindet om nødvendigheden af at forene os i jagten på fred. Fra Gaza til

Ukraine og videre, jagten på fred kender ingen grænser og kræver kollektiv handling, der er forankret i dialog, empati og forståelse. Det påhviler os at kæmpe for fredens sag, at advokere for diplomati frem for uenighed og at bygge broer af samarbejde, der overskrider ideologiske skel.

Lad os genbekræfte vores engagement i de ædle idealer om fred, udvikling og global harmoni. Lad os lade os inspirere af vores forfædres modstandsdygtighed og de kommende generationers forhåbninger. Lad os sammen skabe en bedre verden – en verden, hvor retfærdighed hersker, velstand flourerer, og fred hersker. I forlængelse af vores diskussion om den uomgængelige sammenhæng mellem udvikling og fred vil jeg nu dykke dybere ned i betydningen af fred i Sydafrika – en nation, der har gennemgået en tumultarisk vej mod demokrati og inklusivitet.

Nelson Mandelas ord vækker dyb genklang i vores forståelse af fred og udvikling. Han sagde, at sand udvikling afhænger af uddannelse – en holdning, der genfindes hos ledere verden over. Uddannelse styrker ikke kun den enkelte, men kultiverer også den kritiske tænkning, empati og sociale samhørighed, der er afgørende for at skabe fredelige samfund. Desuden understreger Mandelas påstand om, at rigtige ledere skal være villige til at ofre sig for deres folks frihed, det dybe engagement, der kræves for at skabe en vej mod fred og udvikling.

I den sydafrikanske kontekst er fred af afgørende betydning af flere tvingende grunde, som hver især er tæt forbundet med vores nations historiske arv og nutidige forhåbninger:

For det første understreger vores tumultariske fortid, præget af apartheid og vores voldelige kamp for frigørelse, fredens centrale betydning i vores rejse mod demokrati og udvikling. De fredelige forhandlinger, som Mandela og andre visionære ledere stod i spidsen for, er et eksempel på den transformerende kraft, som dialog og forsoning har, når det gælder om at overvinde indgroede splittelser og fremme

national enhed.

For det andet fungerer fred som grundlaget for social samhørighed og enhed i vores kulturelt mangfoldige nation. Ved at omfavne vores forskelligheder og hylde vores fælles menneskelighed skaber vi en fælles identitet, der er forankret i gensidig respekt og forståelse.

For det tredje er fred uundværlig for at skabe økonomisk velstand. Et fredeligt miljø tiltrækker investeringer, stimulerer økonomisk vækst og skaber muligheder for, at alle borgere kan trives. Ved at investere i uddannelse, infrastruktur og innovation lægger vi fundamentet for bæredygtig udvikling og fælles velstand.

For det fjerde spiller fred en central rolle i udformningen af vores internationale relationer og fremme af regional, kontinental og global stabilitet. Et fredeligt Sydafrika tjener som et fyrtårn af håb og inspiration for det afrikanske kontinent og fremmer samarbejde og dialog mellem nationer.

For det femte fremmer fred heling og genopretning af traumer, så enkeltpersoner og samfund kan konfrontere arven fra vores fortid og omfavne en fremtid, der er defineret af forsoning og tilgivelse.

Fred er afgørende for at beskytte vores samfund mod vold og kriminalitet og sikre, at alle borgere kan leve i tryghed og sikkerhed, og lad mig gøre det klart, at fred i Sydafrika ikke blot er fraværet af konflikt; det er hjørnesteinen i vores kollektive forhåbninger om fremskridt, velstand og social retfærdighed.

Ærede delegerede, Sydafrika har gjort betydelige fremskridt i forbedringen af borgernes velfærd siden overgangen til demokrati i midten af 1990'erne. Men det er bydende nødvendigt at anerkende de vedvarende udfordringer, der hindrer vores fremskridt. Den procentdel af befolkningen, der lever under fattigdomsgrænsen for det øvre mellemindkomstland, har vist

bekymrende tendenser og er steget fra 56% i 2010 til anslået 62,7% i 2023.

Disse tendenser forværres af strukturelle udfordringer og svag vækst, som yderligere forværres af konsekvenserne af COVID-19-pandemien. Stigende arbejdsløshedsprocenter, især blandt unge, udgør en alvorlig begrænsning for husholdningernes velfærd og økonomiske velstand. (Den officielle arbejdsløshedsprocent i fjerde kvartal af 2023 var 32,1%).

Høj ulighed fastholder en cyklus af eksklusion ved at begrænse potentialet for inklusiv vækst, der kommer alle borgere til gode. Denne cyklus opretholdes af en arv af eksklusion og den økonomiske væksts natur, som ikke prioriterer de fattiges behov og ikke skaber nok jobmuligheder. Desuden forværrer uligheden i velstand situationen, og den lave mobilitet mellem generationerne betyder, at ulighederne fortsætter på tværs af generationerne med minimale ændringer over tid.

På trods af disse udfordringer står Sydafrika fast på sit engagement i fred og udvikling, både inden for landets grænser og på hele det afrikanske kontinent. I overensstemmelse med den visionære Agenda 2063 fra Den Afrikanske Union (AU): The Africa We Want, er vores nation styret af principper, der prioriterer inklusiv vækst, sammenhold, god regeringsførelse, fred, sikkerhed og bevarelse af kulturarven. Ved at opretholde disse principper lægger vi fundamentet for en fremtid, der er defineret af fred, velstand og kollektiv velfærd.

Desuden anerkender Sydafrika betydningen af initiativer som Oase-planen, der har til formål at imødegå den globale opvarmning ved at genoprette og forbedre jordkvaliteten. Dette projekt, som er en fortsættelse af Emission Zero Global Initiative, forestiller sig skabelsen af en permanent regnskov i det nordlige Afrika, hvor nogle af de mest tørre områder i verden ligger. Gennem deltagelse i initiativer som Oase-planen kan Sydafrika bidrage til regional klimastabilitet og biodiversitet, hvilket er i overensstemmelse med vores

forpligtelse til bæredygtig udvikling og miljøbeskyttelse. Halvvejs mod den globale udviklingsdagsorden for 2050 konfronteres vores land stadig med udfordringer som fattigdom, ulighed og arbejdsløshed samt de ødelæggende virkninger af klimaforandringer. SDG'erne er en plan, der giver genlyd med andre regionale, nationale, kontinentale og interkontinentale udviklingsdagsordener.

I løbet af de sidste fire år har verden oplevet adskillige kriser, herunder den ødelæggende COVID-19-pandemi, økonomiske nedture, stigende konsekvenser af klimaforandringer og politisk ustabilitet. Sydafrika har gjort positive fremskridt i retning af at forbedre levevilkårene, øge adgangen til basale tjenester og reducere CO₂-udledningen. På trods af udfordringer som mangel på elektricitet er Sydafrika fortsat engageret i bæredygtig udvikling og inklusiv vækst gennem samarbejde. "Udvikling er den nødvendige ramme for fred" giver dyb genklang i Sydafrikas rejse. Vores erfaring understreger den iboende forbindelse mellem udvikling og fred og anerkender, at bæredygtig fred kun kan blomstre i samfund, hvor udvikling næres og inklusiv vækst fremmes.

Afslutningsvis vil jeg sige, at Sydafrika, midt i prøvelserne i en post-pandemisk æra og det truende spøgelse af miljøkriser, står fast i sit engagement i at fremme fred og drive udvikling, ikke kun for sine egne borgere, men for hele Afrika og det globale samfund. Vi lover en urokkelig dedikation til en integreret udviklingsdagsorden og samarbejder med partnere på tværs af samfundet for at fremme den nationale udviklingsplan Agenda 2063 og FN's mål for bæredygtig udvikling. Ved at gøre det stræber vi efter at tænde håb og realisere forhåbninger hos alle sydafrikanere og individer verden over. Jeg vil gerne takke jer.

SPEED: Mange tak. Vi er lidt bagud i forhold til tiden, men der vil være tid til at stille spørgsmål.

Vores næste taler er Hans Excellence Donald Ramotar, tidligere

præsident i Guyana. Velkommen til.

DONALD RAMOTAR (ikke korekturlæst *-red.*): Mange tak, fordi I har inviteret mig til at deltage sammen med jeres fornemme panel om et meget vigtigt emne.

Vi mødes på et tidspunkt, hvor vores verden aldrig har været så tæt på en forfærdelig katastrofe med en atomkonflikt, der kan udslette hele verden. Samtidig tror jeg også, at vi mødes her, hvor der er konturerne af store muligheder, som har udviklet sig i den internationale horisont, og som kan føre vores folk ud af fattigdom og ind i en periode med udvikling og fred.

De farer, der findes i verden, er åbenlyse. De to vigtigste spørgsmål på vores dagsorden i dag er de israelske angreb på palæstinenserne i Gaza og på Vestbredden og muligvis overalt. Og den anden fare er den stedfortræderkrig, der føres mod Rusland, hvor Ukraine bruges som stedfortræder. Det er en særlig farlig situation, da NATO har tre atommagter i sine rækker, og Rusland ligeledes er en stærk atommagt.

Denne fare har sin oprindelse i Sovjetunionens sammenbrud i begyndelsen af 1990'erne, hvor NATO på trods af de vestlige landes forsikringer om ikke at flytte sig en tomme fra det nuværende Tyskland, har bevæget sig mere end 1.000 miles. Og nu er den på grænsen til selve Rusland. I stedet for at se dette som en mulighed for fred, begyndte USA desværre at se det som en chance for konstant at basere sig selv som den eneste supermagt og den største magt i vores verden. Jeg vil lige minde nogle af jer, der ved det, om, at Paul Wolfowitz i midten af 1990'erne gav udtryk for det synspunkt, at USA ikke måtte gå glip af denne mulighed for at sikre sit herredømme over verden. Han sagde, at vores mål er at forhindre, at der opstår en ny rival, enten på det tidligere Sovjetunionens territorium eller andre steder. Dette er vores dominerende overvejelse i forbindelse med den nye årvågne forsvarsstrategi, og det kræver, at vi bestræber os på at

forhindre enhver magt i at dominere vores region, hvis genopblussen ville være tilstrækkelig til at skabe global magt.

Så siden midten af 90'erne var det meget tydeligt, at denne idé om dominans var til stede i USA i særdeleshed, men også hos NATO-allierede. Det forklarer angrebet mod Jugoslavien, angrebet mod Irak, angrebet i Afghanistan og ødelæggelsen af Libyen og alt det der. Husk også på, at de har opgivet alle spørgsmål om fred, anstændighed og menneskerettigheder. I 1996 sagde Madeleine Albright i et interview, at de sanktioner, de havde indført mod Irak, og som dræbte mere end en halv million børn, var det hele værd. De har fuldstændig opgivet enhver form for menneskerettigheder og enhver form for anstændighed for hele tiden at have kontrol over verden som helhed. Det er en super form for kolonistatus, der opleves, hovedsageligt domineret af USA, men også i partnerskab med nogle NATO-lande, der spiller rollen som juniorpartner.

Provokationen mod Rusland er også lærerig at følge i den forstand, at de hele tiden havde forberedt de økonomiske sanktioner godt. De økonomiske sanktioner, der er blevet brugt mod Cuba i mere end 60 år, og som har forårsaget frygtelige lidelser for befolkningen der, og mod mange andre lande. Husk også, at lige før den særlige russiske militæroperation var der en situation, hvor vi kunne have haft fred, og denne krig var helt unødvendig. Men vi havde uanstændigheden i forræderiet mod Rusland; bedraget fra Tyskland og Frankrig, som havde garanteret Minsk-aftalen, men sagde, at de kun havde gjort det for at give NATO's Ukraine tid til at opbygge sig selv som en NATO-magt. Husk også, at det var Jens Stoltenberg, der på tærsklen truede Rusland, og han sagde, at de var forberedt på invasionen. Han sagde, at vi i NATO har over 100 jetfly i højeste beredskab; 120 allierede skibe til søs fra Nordsøen til Middelhavet; 7 luftbårne divisioner i Europa. Desuden har USA sendt mere end 1.000 soldater til Østersøen. Alt dette blev gjort for at overbevise Zelenskyj om, at han

ikke skulle have nogen aftale med Rusland, og at han i stedet skulle gå i krig og besejre russerne.

Denne form for mentalitet forklarer også USA's holdning til Kina, for hvis man forfølger hver eneste politiske erklæring, linje eller handling fra den kinesiske regering, vil man se, at Kina aldrig har truet nogen, aldrig truet USA eller noget som helst. Men især siden slutningen af 2008, efter finanskrisen og Kinas fremkomst som en så magtfuld økonomisk aktør på den internationale scene, er Kina nu blevet identificeret som en fare for planen om total dominans.

Alt dette har også ført til en anden kendsgerning; lande er begyndt at tage andre skridt for at forsøge at imødegå nogle af disse foranstaltninger. De lande, der har en stærk respekt for deres suverænitet, har taget skridt til at forhindre deres dominans. Det er her, vores diskussioner i dag om Oase-planen, som var en plan med en masse fremsyn, der blev til på et tidspunkt længe før det kinesiske Bælte & Vej Initiativ. Men som havde store tanker bag sig. Nogle af elementerne i den plan findes nu i nogle af de planer, der fremlægges i dag som et alternativ til den unipolære verden. Det er sket, fordi BRIKS giver et vist håb, selvom der stadig er mange usikkerheder blandt BRIKS-landene, men der ser ud til at være en vis form for modstandsdygtighed i det, og de skaber muligheder for at skabe en mere multipolær verden, der også vil skabe mulighed for lande, der ønsker at gennemføre deres planer selv. I slutningen af 1950'erne, 60'erne og 70'erne voksede det, vi kaldte den Alliancefri Bevægelse. Det var den samme type forhåbning, der gav anledning til de ledere, der grundlagde denne bevægelse, som ønskede at have en mulighed for at udøve deres uafhængighed uden at blive domineret af nogen ydre magt. Men de faldt også med Sovjetunionens kollaps. Kun BRIKS har siden da tilbudt det som en mulighed. Denne mulighed opstår ved, at de har mulighed for at handle i deres egne valutaer og mulighed for at udvikle nye valutaer, kombineret med Bælte & Vej Initiativet, som jeg nævnte fra

Kina, der begyndte at udvikle infrastrukturen i mange lande, både udviklingslande og udviklede lande, især vigtigt for Afrika, der har en så stor mangel på infrastrukturudvikling, og som kan hjælpe med at se fremskridt.

Fordi ideen, som blev nævnt her lige før af mange af de tidligere talere, at der er en direkte forbindelse mellem økonomisk og social fremgang og mellem verdensfred og udvikling. Fred generelt og udvikling. Men vi kan ikke have disse planer uden fred. Det er derfor, jeg siger, at fred nok er det vigtigste. Men for at opnå en vedvarende fred er vi nødt til at have sociale og økonomiske fremskridt, som BRIKS-landene har tilbudt os.

Succesen for det nye foretagende afhænger i høj grad af, hvordan vi formår at bevare freden og forsøger at holde hånden over dem, der ønsker at drive verden ud i krig, bare for at de kan kontrollere økonomien og folks liv alle andre steder. Det er indlysende, at Vestens regeringer mangler lederskab i dag. Hvis man ser på lederskabet i de vestlige magter, er det næsten patetisk at se nogle af de mest udviklede lande i verden, som har et lederskab, der tydeligvis er mangelfuldt. Der er mangel på visioner, og man arbejder ikke for fred og for menneskehedens interesser som helhed. Det håb kommer kun fra Kina og fra BRIKS-landene, som forsøger at skabe deres egne autoriteter.

Mens verden er i stor fare, ser vi også muligheden for varig fred gennem socioøkonomiske fremskridt. Denne holdning anerkendes af de fleste tænkere på området. De, der er imod det – imperialismen – repræsenterer et socioøkonomisk system, der efter min mening har overlevet sig selv. Det er vigtigt for os at anerkende det, og at anerkende, at der ikke er nogen genvej til at kæmpe imod det. Men at mobilisere masser af mennesker og involvere dem på alle måder for at forsøge at holde hænderne tilbage på disse mennesker, som synes at have mistet kontrollen over deres egne handlinger på grund af kapitalens profitlogik; på grund af hvem de repræsenterer. De

repræsenterer det militærindustrielle kompleks, de virksomheder, der ødelægger vores miljø, såsom olieselskaber, mineselskaber og så videre. Det er de mennesker, der rent faktisk kontrollerer magtens håndtag. Den eneste måde, vi kan kæmpe imod det på, er ved at organisere masserne i gaderne til at hjælpe os. Tak for jeres opmærksomhed.

SPEED: Mange tak, præsident Ramotar. Det er præsident Donald Ramotar, tidligere præsident i Guyana.

Der også andre talere: